

[Kjær Rasmussen.]

giverne, som kommer til at betale mere, men lønmodtagerne. Jeg synes, at forslagsstillerne skulle begrunde deres sikkerhed noget mere. Er der foretaget undersøgelser af problematikken om arbejdsgiverfinansiering? Jeg ved det ikke, og det er et meget oprigtigt spørgsmål, jeg stiller i den anledning. Hvis ikke forslagsstillerne har materiale, var der måske en mulighed for, at vi kunne få ministeren eller socialreformkommissionen til at prøve at undersøge den problematik, som jeg i hvert fald synes er meget interessant.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Bundvad*)

Jeg er vel i den situation, at jeg kan takke samtlige ordførere og ministeren for mange velvillige ord om forslaget idé og tanker og for tilslutningen til, at der nok på et eller andet tidspunkt skal komme noget ud af det; samtidig må jeg vel sige, at der er adskillige punkter, hvor man sætter bremserne hårdt i.

For os i socialdemokratiet har det altid stået som en central opgave at forbedre vilkårene på de sociale områder, det gælder også pensionisterne, og vi har også kunnet notere os gode fremskridt. Må jeg lige nævne, at vi nu snart har fået den fulde folkepension, og at vi lavede en gunstig invalidepension. Der er et godt grundlag at bygge videre på, og det er ud fra det, vi stiller vort forslag om en pensionsreform. Vi har nemlig den opfattelse, som også andre har givet udtryk for her i dag, at vi ikke kan blive stående dér, hvor vi står i dag. Vi skal videre, og det ligger ganske enkelt sådan, at pensionen for den nuværende gruppe af pensionister må højere op, men vi skal også tænke på, at den næste generation af pensionister har vænnet sig til en helt anden levestandard end den, vore nuværende pensionister nogen sinde har kendt, og at de derfor vil forvente, hvis de skal bevare en rimelig del af den levestandard, de tidligere har haft, et betydeligt højere pensionsniveau end det, vi har i dag. Vi kan lige så godt gøre os klart, at sådan vil vilkårene være, og vi må igennem med nogle større pensioner. Så er det om at finde vejen.

I vore to første punkter i forslaget er vi gået ud fra, at vi først skulle stabilisere de

nuværende pensioner på et grundlag, der svarer til lønningerne, og når vi har opnået det resultat, så skal vi gennemføre den automatiske regulering. Her kan jeg jo glæde mig over, at ministeren siger, at når vi nu får kildeskatteordningen, så kommer der måske en statistik frem, som kan bruges til det formål. Men hvorfor skal vi blive ved at vente? Vi har jo forsøgt mange muligheder igennem årene, men jeg vender stadig tilbage til, at når man har kunnet finde en ordning, som tjenestemændene har kunnet være tilfreds med, skulle man så ikke kunne finde en tilsvarende for pensionister?

Det tredje punkt er tillægspensionsordningen. Der blev stillet det spørgsmål, hvorfor vi overhovedet tog dette med, når problemet behandles i socialreformkommissionen. Jeg vil godt sige, at man her igen bruger socialreformen og socialreformkommissionen som en syltekrukke. Tillægspensionen har der været nedsat en speciel kommission om, nedsat af den radikal-socialdemokratiske regering, og det resultat, der kom ud af det, blev forelagt af mig for folketinget i efteråret 1967. Det vandt ikke flertal. Men der kom i hvert fald det ud af det, at man gik ind for at komme en anden vej ud for at forbedre pensionerne, og det konservative folkeparti lagde et skitseforslag på bordet. Hvad var så mere naturligt, end at vi prøvede at fange det forslag op og forene det med vore tanker om spørgsmålet for at komme et skridt videre?

Jeg må meget beklage, at hr. Asger Jensen i dag næsten ikke kan kende sit eget forslag eller sit partis forslag. Er det virkelig rigtigt, at man nu finder, at de samme bidrag, som de konservative foreslog for 2 år siden, er forkerte og er en tanke, vi ikke kan realisere? Eller er det sådan — og nu vil jeg godt sige det lidt kraftigt — at de konservatives forslag på det tidspunkt, i efteråret 1967, var gas, der skulle bruges i den forestående valgkamp? I dag kendes forslaget ikke mere.

Men det ændrer ikke den kendsgerning, at vi jo skal drøfte finansieringen, selv om de konservative løber fra deres eget tidligere forslag, og jeg vil da godt sige, at vi begyndte med tanken om en arbejdsgiverfinansiering. Her kan jeg sige til hr. Kjær Rasmussen, at i betænkningen fra tillægspensionskommissionen er der en større ud-